



Komaj sta se s pogledoma dobro sprehodila prek sličic, ko se je zgodilo: lama se je počasi in okorno začela postavljati na noge! Ko je stala, se je nekaj časa pozibavala, nato pa se je stopicljaje obrnila, se kot igla v kompasu v neki legi za hip umirila in potem, previdno dvigajoč noge, odkorakala.

Fantje so zavriskali in odšli za njo.

Laminemu zarodku spočetka ni bilo težko slediti. Nog ni imel dolgih in eno pred drugo je polagal previdno, kot bi vedel, kako hitro se lahko polomijo. Hodil je po poteh, v mesečini jasno vidne, ob njih so se v mesečini svetili listi palm in drugih rastlin, jasno pa so se videla tudi bela pročelja kmečkih hišic. Kakšna sreča, da je zarodek, kot jih je bila opozorila že gospa, hodil samo ponoči in so bila lesena polkna hišic trdno zapahnjena, kmetje pa v visečih mrežah in posteljah zapredeni v svet svojih lastnih sanj! Tako je nenavadni povorki družbo delalo le nočno živalstvo: ptiče se je bolj slišalo, kot videlo, mrčes pa predvsem